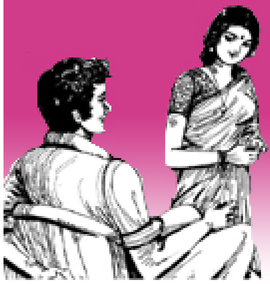

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆ మర్నాడు ఇద్దరూ లేచి తయారవుతుంటే "మళ్ళీ బయటకి తీసుకెళ్తావా?" అని సందేహంగా అడిగింది సరోజని హేమంత్‌ని.

హేమంత్ సన్నగా నవ్వి "ఇక్కడికే వేంకటేశ్వరస్వామి గుడికి అలా కైలాస్‌గిరికి వెళ్దామని" అన్నాడు.

"ఇక్కడికేలే! ఇంత భయంలేకుండా పోయిందేవి(టా నీకు. ఎవరైనా చూస్తే నానా రభసని నేను ఛస్తున్నాను. సరే మరి. వెళ్ళి టాక్సీ తేవాలా?" అనడిగింది ఇద్దరికీ కాఫీ యిస్తూ.

"లేదాంటి, అతనికి నిన్ననే ఆరుగంటలకల్లా రమ్మని చెప్పాను" అన్నాడు హేమంత్ తలదువ్వుకుంటూ.

"పోనీలే, తెలివైన పనే చేసావ్, వాడికి నువ్వేమన్నా తెలుసా?" అంటూ ఆరా తీసింది సరోజని.

"లేదులే ఎక్కడో శ్రీకాకుళం నుండి వచ్చాడంట కొత్తగా" ఆ పాటికే టాక్సీ వచ్చి గుమ్మంలో నిలబడింది.

వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళేవరకూ గుమ్మంలోనే నిలబడి లోపలికొచ్చింది సరోజని.

సరిగ్గా అదే సమయానికి టాక్సీ స్టాండులో నిలబడ్డాడు సుబ్బారావు.

ఎలాగైనా ఈరోజు అతన్ని పట్టుకుని సరోజని ఎక్కడికెళ్ళిందో ఆరా తియ్యాలి. కథేంటో తెలుసుకోవాలి అనుకుంటూ చలిగాలులు వీస్తున్నా లెక్కపెట్టకుండా అలానే నిలబడ్డాడు సుబ్బారావు.

తన దగ్గరున్న టాక్సీ నెంబరు కాగితాన్ని జేబులోంచి తీసి అక్కడున్న టాక్సీలని గమనిస్తూ ఒక గంట గడిపాడే కాని... అతనికా టాక్సీ దొరకనే లేదు.

అసలీ సరోజని తిరిగి రాలేదా, ఎక్కడికి వుడాయించుంటుంది అని క్షణక్షణానికి వుద్విగ్నత పెరిగిపోతుంటే ఇక యిలా కాదనుకుని సరోజని ఇంటివైపు నడిచాడు సుబ్బారావు.

సరోజని గుమ్మం ముందు నీళ్ళు జల్లి ముగ్గు పెడుతూ అతన్ని చూడలేదు.

'అరె, ఇదిక్కడే వుంది. వెళ్ళొచ్చేసిందా' అనుకున్నాడామెని చూస్తూనే. ఆమెని చూడగానే వాడి పాడుబుద్ధి తిన్నగా తిరిగి వెళ్ళిపోవాలనిపించలేదు.

కొంచెం దూరంగా నిలబడి చిన్నగా సకిలించాడు.

సరోజని తలెత్తి చూసింది.

ఎదురుగా నిలబడి నవ్వుతూ "ఏంటి సరోజనీ చుట్టాలొచ్చారా?" అన్నాడు పలకరింపుగా.

సరోజనీకి వళ్ళంతా జెర్రెలు పాకినట్లయింది.

మరోసారయితే ఆ కళాపి జల్లిన చెంబు వాడి మొహమ్మీద విసిరేసేదే

'చుట్టాలొచ్చారా' అన్న ప్రశ్నకి ఆమె మనసు చాలా కంగారుపడింది.

"ఇటుకేసెందుకొచ్చావ్ సిగ్గులేదా?" అంది కొంచెం తీవ్రంగానే.

"ఎందుకంత కోపం. ఎల్లకాలం తగాదాలిలాగే వుండిపోతాయా? మరచిపోవాలి. అద్సరే, నిన్న పొద్దున్నే టాక్సీస్టాండుకొచ్చావు. అందుకనే అడుగుతుంట" అన్నాడు తిరిగి పళ్ళికిలిస్తూ.

ఈసారి మరింత డీలాపడిపోయింది సరోజని.

అంటే వీడంతా చూశాడన్నమాట. హేమంత్ వచ్చినట్లుగాని తెలిసిపోయిందా కొంపదీసి అనుకుంది భయంగా.

అయినా తన భయాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంటూ "పిచ్చి వాగుడు వాగకు. ఎవర్ని చూసి ఎవరనుకున్నావో దరిద్రపు మొహమా!" అంటూ ఛివాలున బక్కెట్టు, చీపురు తీసుకుని లోపలికొచ్చి తలుపేసుకుంది ధడాల్న.

"నాకింకా కంటి చూపు బాగానే వుంది సరోజనీ. నిన్ను గుర్తుపట్టలేనా?" అని అతననడం ఆమె చెవుల్లో పడింది.

లోపలికొచ్చిందేగాని ఆమె గుండె దడదడలాడుతూనే వుంది.

మొదటిసారి హేమంత్ మీద పీకలదాక కోపం ముంచుకొచ్చింది.

వీడెందుకిలా లేనిపోని వేషం వెయ్యడం. తండ్రి నైజం తెలీదా. అభం శుభం తెలీని పిల్ల జీవితంతో ఆటలాడటం దేనికి? అతని చెవిన పడిందంటే కొత్తరకం భాగోతం కనిపెట్టి వీధి వీధి తిరిగి విరగబడి ఆడతాడు అనుకుంది అసహనంగా.

ఆమె కళ్ళలో వరూధిని రూపమే మెరుస్తున్నది.

ఎంత బాగుందీ పిల్ల. ముఖ్యంగా ఆ కళ్ళు నిర్మలంగా మెరుస్తూ. 'చల్లగా వుండాలి' అనుకుంది ప్రేమగా.

హేమంత్ మొదలు వరూధినీని వేంకటేశ్వరస్వామి గుడికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఇంకా చీకట్లు విడిపోలేదు.

పక్కనే వున్న హార్బర్‌కి వెళ్ళే సముద్రపు పాయని అలా విడదీసిన డాల్ఫిన్స్‌నోస్‌ని అందులో తేలుతున్న బుట్టల్లాంటి ఫాంటూన్స్‌ని దూరంగా ఆగివున్న షిప్పులని చిత్రంగా చూసింది వరూధిని.

దేవుడి దర్శనమయ్యాక ఇద్దరూ ప్రసాదం తింటూ పేరాపెట్ వాల్‌ని ఆనుకుని కూర్చున్నారు.

అసలేనాడూ సముద్రమే తెలియని వరూధిని సముద్రాన్నే తదేకంగా చూస్తూ " ఆ బుట్టల్లా దీపాలతో తేలుతున్నాయే, అవేంటి?" అనడిగింది.

"వాటిని పాంటూన్సంటారు" అని చెప్పాడు హేమంత్

"ఎందుకవి?"

"రాత్రి పూట వచ్చే షిప్పులకి అవి హార్బర్‌కి వెళ్ళడానికి దారి చూపిస్తాయి. అవతల కొండ చూశావా, అదే డాల్ఫిన్స్‌నోస్. దానివలనే ఇక్కడ నేచురల్‌గా హార్బర్ ఏర్పడింది. ఈ దీపాల కాంతితో షిప్ హార్బర్ చేరుకుంటుంది" అన్నాడు హేమంత్.

వరూధిని వాటిని, సముద్రాన్ని ఎదురుగా వున్న కొండని సంభ్రమంగా చూసింది.

"చాలా బాగుంది వైజాగ్. సముద్రం ఈ వూరిని పాములా చుట్టేసినట్లుంది" అంది తన్మయత్వంగా.

"అదే వైజాగ్ స్పెషాలిటీ. పద కైలాసగిరి చూద్దువుగాని" అన్నాడు పైకి లేస్తూ.

కారు కైలాస గిరి కొండ ఎక్కుతుంటే చుట్టూ అనంతమైన సముద్రమే. ఇద్దరూ చాలాసేపు శివపార్వతుల విగ్రహం దగ్గర కూర్చున్నారు.

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావు హైదాబాదు?" దిగులుగా అడిగింది వరూధిని.

అతనితో తిరుగుతున్న కొన్ని గంటల్లో అతన్ని విడిపోతున్నాననే దిగులు ఆమెని వెంటాడుతునే వుంది.

"జాయిన్ కాగానే అక్కడి వ్యవహారాలు చూసుకుని వచ్చేస్తానుగా!"

"కాని..."

"నాకీ డిపార్టుమెంటు కొత్త. బేసికల్‌గా నేను ఇంజనీర్ని. కొంచెం అన్నీ తెలుసుకోవాల్సుంటుంది కదా" అన్నాడు హేమంత్ అనునయంగా.

"అవును" సన్నగా గొణిగింది వరూధిని. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు గమనించాడు హేమంత్.

"చిత్ర, అమ్మ గుర్తొస్తున్నారు" అంది చిన్నగా నవ్వి సంజాయిషీ యిస్తున్నట్లుగా.

"నాకు తెలుసు" అతనామె చేతిని సున్నితంగా పట్టుకున్నాడు.

చక్రవర్తికి ఆ లాడ్జిలో పరమ విసుగ్గా వుంది.

వచ్చిన పని కాలేదు, తెచ్చిన డబ్బయిపోతున్నది.

తాగి తాగి చిరాకెత్తుతున్నది మొదటిసారిగా. ఎలా పట్టుకోవాలి వీళ్ళని.

అతను సిగరెట్టు తాగుతూ లాడ్జిలోంచి బయటకొచ్చి నాలుగురోడ్ల కూడలిలో నిలబడ్డాడు.

"ఎక్కడని వెదకాలి. ఎవర్నని అడగాలి. ఎండ చుర్రుమంటోంది. దానికి తోడీవుక్క. ఏం వూరిది?" విసుక్కుంటూ మనిషి మనిషిని పరికించి చూస్తున్నాడు.

ఎంత కళ్ళు పొడుచుకుని చూసినా వాళ్ళ జాడలేదు.

ఎదురుగా వున్న బండిమీద బజ్జీలు తిని జర్దాపాన్ వేసుకుని ఆలోచిస్తుంటే అతనికి రమేష్‌బాబు తట్టాడు.

'అవును - కాస్సేపు వాడితో ఆడుకోవాలి.'

అతని పెదవులపై చిరునవ్వు మెరిసింది.

వెంటనే ఎదురుగా వున్న టెలిఫోన్ బూత్‌లోకి నడిచి రమేష్‌బాబుకి ఫోన్ చేసాడు.

"ఏనయ్యిందా?" రమేష్‌బాబు కంఠంలో ఎక్కడలేని ఆత్రుత.

"ఏమవ్వడం, వాళ్ళిద్దరూ ఎటుపోయారో అంతుపట్టడంలేదు. లంకంత వూరు. ఎక్కడని వెదకాలి?"

"మరి దేనికని వెళ్ళావు?" రమేష్‌బాబు గొంతులో వెటకారం.

"ఎక్కువ మాట్లాడకు నేనేం నీ బాబుకాడి నౌఖర్నికాను. నువ్విచ్చిన బోడి డబ్బుతో వూరంతా జల్లెడ పట్టడానికి."

"బోడి డబ్బా?" డబ్బునేమన్నా అంటే పిచ్చి కోపం వచ్చేస్తుంది రమేష్‌బాబుకి. ఎన్ని తిప్పలు పడితే ఎన్ని వేషాలేస్తే వచ్చి చేరుతుంది. తనముందే తన కష్టార్జితాన్ని మందు చేసి తాగేస్తుంటే అతనికి వెర్రెత్తిపోతున్నది.

"సరే ఇప్పుడేం చెయ్యమంటావ్?" విసుగ్గా అడిగాడు.

"ఆ హేమంత్ గాడి ఎడ్రస్ చెప్పు"

"ఎడ్రస్సా, నాకేం తెలుసు"

"ఏం వుద్యోగం చేస్తున్నావు? వాడి సర్వీసు రిజిష్టర్‌లో వుంటుంది. లేదా ఎడ్మినిస్ట్రేటివ్ వింగ్‌లో అడుగు దొరుకుతుంది."

"ఇప్పుడా, నేనడిగితే అందరికీ సందేహం వస్తుంది. అసలే నేను లీవ్‌లో వున్నాను" అన్నాడు రమేష్‌బాబు.

"సరే ఒక పదివేలు ఈ లాడ్జికి పంపు. ఎడ్రస్ చెబుతాను"

"నా దగ్గర లేవు"

ఫోను కట్టయింది వెంటనే.

చక్రవర్తికి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది.

ఆ కోపం వరూధిని మీదకు మళ్ళింది.

ఇది వాణ్ణేసుకుని బలాదూరు తిరుగుతోంది. తనిలా ముష్టివాడిలా వుద్యోగం పోగొట్టుకుని రోడ్లమీద తిరుగుతున్నాడు. దీనివలనే కదా తన వుద్యోగం పోయింది.

కసిగా సిగరెట్ పీక క్రింద పడేసి వెనుతిరుగుతుంటే దూరంగా రోడ్డుకటువైపు హోటల్లోంచి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కుతున్న జంటమీద పడిందతని దృష్టి.

అవును వాళ్ళే. అంటే ఇక్కడే చక్కర్లు కొడుతున్నారన్నమాట.

అతను ఆత్రుతగా రోడ్డు క్రాస్ చెయ్యాలని ప్రయత్నించే లోపునే టాక్సీ తుర్రుమంది.

చక్రవర్తి అసహనంగా జుట్టు పీక్కున్నాడు.

"ఇదే. మా నాన్న జీవితకాలం తను సుఖపడకుండా మమ్మల్ని సుఖపడకుండా చేసిన ఇల్లు" టాక్సీ ఆపి చెప్పాడు హేమంత్.

వరూధిని ఆ ఇంటికేసి చూసింది.

ఇంటి చుట్టూ చాలా స్థలం వుంది. పెద్ద పెద్ద చెట్లతో చాలా భాగం మూసుకుపోయి కనిపించడం లేదు.

ఒక చిన్న పేలస్‌లా వుంది.

రంగులు లేక, మనుష సంచారం లేక మాసిపోయి బోసిపోయి వుంది.

"లోపలికెళ్దాం రా!"

"వద్దు. భయంగా వుంది" అంది వరూధిని ఆ యింటివైపదోలా చూస్తూ.

"ఎందుకు?"

"చాలా కళావిహీనంగా లేదూ"

"అవును. దీపం పెట్టే దిక్కులేక ఎన్నో ఏళ్ళుగా కోర్టుకేసుల్లో ఇరుక్కుని అలా వుండిపోయింది మరి" ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని లోనికి లాక్కెళ్తూ అన్నాడు హేమంత్.

"ఎందుకు బలవంతంగా నాకీ యిల్లు చూపిస్తున్నావ్?" అనడిగింది వరూధిని అసహనంగా.

"మా నాన్న కోర్టుకేసు గెలిచేట్లుగా వున్నాడట. రాబోయే కాలంలో ఈ యింటికి మహారాణివి నువ్వేనని" అన్నాడు హేమంత్ కొంటెగా.

"ఛీ.ఛీ నాకిలాంటి ఆస్తులేం వద్దు. చూస్తే దయ్యాల కొంపలా వుంది" అంది వరూధిని కోపంగా.

హేమంత్ పకపకా నవ్వి "అయితే ఇందులో వుండనంటావ్" అన్నాడు.

"ఛస్తే వుండను"

"వద్దులే. ఈ ఇంటిమీద నాక్కూడా చెప్పలేని అసహ్యం పద" అన్నాడు చెయ్యిపట్టుకుంటూ.

ఈ రోజు వెళ్ళిపోతాను హేమూ. నాకు పదే పదే చిత్ర గుర్తొస్తున్నది. అమ్మ ఎలా మేనేజ్ చేస్తున్నదో ఏమో?" అంది వరూధిని ఆందోళనగా.

"అలాగే పంపిస్తాను" అన్నాడు హేమంత్.

"ఆ హేమంత్ గాడి ఎడ్రస్ కావాలి. ఎలా?" అడిగాడు పద్మని రమేష్‌బాబు కోటీలో ఒక హోటల్లో కూర్చుని.

"ఏమో, నాకేం తెలుసు" అంది పద్మ నిర్లక్ష్యంగా.

"నీకు బాగానే తెలుసు. అనుకుంటే నిముషంలో తేగలవు."

"ఆ రోజులు పోయాయి"

"నా దగ్గర పనిచెయ్యడం లేదనేగా నీకా నిర్లక్ష్యం. మళ్ళీ మంచిరోజులొస్తాయి."

"అంత నమ్మకమా?" వెటకారంగా అడిగింది పద్మ.

"సరే! ఈ మాటలన్నీ మాని" ముందా ఎడ్రస్ పట్టుకో. వాళ్ళిద్దరూ టింగురంగా అని వైజాగంతా చక్కబెడుతున్నారు. వాడిమీద - దానిమీద కసి తీర్చుకోందే నేను నిద్రపోను" అన్నాడు రమేష్‌బాబు.

"సరే! నాకేంటి లాభం?"

"ఎప్పుడూ లాభాల గొడవే నీకు. మనమిలా అయిపోవడానికి వాళ్ళేకదా కారణం. వాడినలా వదిలెయ్యడమేనా?" ఆమెని రెచ్చగొట్టే ప్రయత్నం చేసాడు రమేష్‌బాబు.

"సరే ప్రయత్నిస్తాను" అంది పద్మ.

తన చెయ్యిదాటిపోయిన హేమంతంటే ఆమెకీ చెప్పలేని కసివుంది. కాని.. ఆ పని రమేష్‌బాబు కోసమే చేస్తున్నట్లుగా ఎస్టాబ్లిష్ చేసుకోవడం ఆమె ప్రత్యేకత.

"అద్సరే రెండునెలలుగా వడ్డీ యివ్వడంలేదు నువ్వు."

"వడ్డీయా?" చాలా ఆశ్చర్యంగా అడిగింది పద్మ.

"తెలియనట్లడుగుతున్నావేంటి, నీవాటా నువ్వు నొక్కేస్తూ నా డబ్బు వడ్డీకి తిప్పుతున్నావు కదా! దాని సంగతి."

"తెలుసులెండి. అవతల ఉద్యోగం చెయ్యలేక గాలికి తిరుగుతున్నాను. ఇప్పుడు మీకు వడ్డీకావాలా?" అంది వుక్రోషంగా పద్మ.

"ఏదన్నా అంటే ఇదొకటి. నా డబ్బు నువ్వెంత పర్సెంట్ వడ్డీకి యిస్తున్నావో - నాకెంత విదిలిస్తున్నావో నాకంతా తెలుసు. అంతేలే టైము బాగోనప్పుడు గాడిద కాళ్ళు పట్టుకోవాలి."

"అంటే నేను గాడిదనా?"

"ఊరికే రెట్టించకు. వెళ్ళి వాడ్రెడస్సు పట్టుకో. మళ్ళీ మనకి మంచిరోజులొస్తాయిలే" రమేష్‌బాబు పైలేచాడు.

పద్మ అతనివెనుకే బయల్దేరింది.

"రేపిదే టైముకి రండి. ఇస్తాను" అంటూ.

"ఏంటి?"

"హేమంత్ ఎడ్రస్సు."

"ష్యూర్?" అతని కళ్ళు మెరిసాయి.

"ష్యూర్" అందామె గర్వంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)